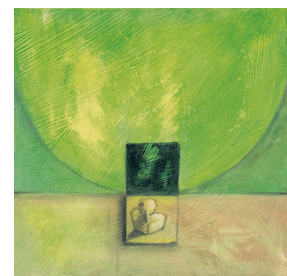

Bijna feest

Don Bosco Sint-Pieters-Woluwe

Vijf fragmentjes om de dagen in de week voor het Don Boscofeest mee te starten.

samen
DON BOSCO
zijn plaats
geven

Bijna feest!!!

- een voorbereiding in 5 stappen -

EEN FRAGMENT UIT HET LEVEN VAN DON BOSCO
VOOR IEDERE DAG VAN DEZE WEEK

1

Eigenlijk had de arme familie Bosco niet het geld om een zoon te laten studeren. Zijn vader was overleden toen Giovanni Bosco nog heel klein was. Maar Giovanni wil studeren, om priester te kunnen worden. Het worden dus harde jaren: Jan moet studeren, maar ondertussen ook werken om al zijn studies te kunnen betalen. Vaak in mensonwaardige omstandigheden moet hij het beste van zichzelf geven. En toch vindt hij, ondanks alles, ook nog steeds mogelijkheden om tussendoor andere mensen te helpen en tot steun te zijn.

"Kijk eens hier, jongen", legde zijn moeder hem eens uit, "wat ik je zeggen wil is, dat je rustig moet overwegen, wat je werkelijke roeping is en dat je haar dan moet volgen zonder om te kijken, naar niemand of niets. Luister Giovanni, ik ben in armoede geboren, in eenvoud heb ik geleefd en ik wil ook zo sterven. Wanneer jij ooit priester wordt en je zou rijkdom en eer willen voor jezelf, dan zal ik je nooit meer begroeten".

Die avond viel hij met moeite in slaap. De toon, de houding en de woorden van zijn moeder beïnvloedden zich vast in zijn hart: "Als je rijkdom en eer zou willen voor jezelf...". In zijn slaap wandelde hij door de smalle donkere straten. Er liepen jongens door de stad, door de wereld van zijn dromen. Jongeren met gulzige ogen, met lege handen, met armzalige kleren...

2

In 1834 begon don Bosco het laatste jaar van zijn middelbare studies. Ondertussen had hij al het beroep van schoenmaker, landbouwer, smid en timmerman geleerd. In zijn vrije tijd las hij boeken. Ook gaf hij les aan jongere kinderen. Omdat het te ver was om elke dag naar huis te gaan, verbleef hij dat laatste jaar bij een kleermaker die dicht bij de school woonde. Wanneer hij 's avonds klaar was met zijn huistaken, leerde de kleermaker hem hoe hij kleren moest maken, knopen aannaaien en gescheurde kleren herstellen.

Deze kennis zou hem later goed van pas komen.

Om de kleermaker aangename dagen te bezorgen toonde don Bosco af en toe zijn goochelkunstjes. Zo gebeurde het eens dat de kleermaker zijn hand in zijn zak stak en voelde hoe zijn geldstukken in kartonnen schijfjes veranderd waren. Op een andere dag had hij gasten uitgenodigd. Hij had voor hen een lekkere kip gebraden. Ondertussen had hij don Bosco in 't oog gehouden: hij vreesde dat hij wel eens een grap zou kunnen uithalen, want dat deed hij wel vaker. En inderdaad, toen de kleermaker de pan op tafel zette en het deksel eraf nam, wipte een levende haan op tafel, die meteen begon te kraaien!

Don Bosco was namelijk ook een handige goochelaar!

3

1843. Don Bosco stapte een kapperszaak binnen. Hij is ondertussen al 2 jaar priester. Een klein ventje van 11 jaar komt hem inzeppen, Carlo Gostini. Don Bosco is een van zijn eerste klanten. Hij laat zich - tot grote ontsteltenis van de baas van het salon - ook scheren.

De kleine trilt als een espenblad van schrik: dat heeft hij nog nooit gedaan. Don Bosco raakt veilig en wel zijn baard kwijt en de jongen glundert als een volmaakte kapper.

Enkele maanden later zit de jongen op straat: zijn vader en moeder zijn gestorven en de baas heeft hem weggestuurd. Don Bosco komt hem tegen in de stad en neemt hem in zijn huis op. 'Kom mee', zegt hij, 'ik ben maar een arme priester maar zolang ik één stukje brood heb, zal ik het met je delen'. Carlo bleef meer dan vijftig jaar bij hem. Nog jaren na de dood van don Bosco, zei hij telkens opnieuw: 'Hij hield heel veel van mij'.

4

Het was op een avond in mei 1847. De regen pletste naar beneden. Don Bosco en zijn moeder Margaretha hadden net gegeten. Plots werd er op de deur gebonsd: daar stond een jongen van ongeveer veertien jaar, drijfnat en sidderend van de kou. Al vlug zat de jongen bij het vuur waar hij zich kon opwarmen. Moeder Margaretha zette hem een bord dampende soep voor, en een stevig stuk brood.

Dan begon de jongen zijn trieste verhaal: ik ben een arme wees, mijn vader en mijn moeder zijn gestorven. Ik heb geen familie meer. Ik sta alleen, niemand zorgt voor mij. Ik had nog drie lire op zak, maar die heb ik al uitgegeven. Ik ben naar Turijn gekomen om werk te zoeken als metselaarsknecht, maar niemand heeft werk voor mij. Niets heb ik nog te eten, en ik heb geen thuis en geen geld meer. Zou ik misschien hier kunnen overnachten bij u?

Don Bosco twijfelde even, want onlangs had hij nog eens onderdak gegeven aan enkele jongens, en die waren er toen vandoor gegaan met al zijn lakens en dekens. Maar deze jongen leek hem wel eerlijk. Meteen werd in de keuken, met een matras, lakens en dekens, een nieuw bed klaargemaakt. Er werd nog wat over en weer gepraat. Net voor het slapengaan ging moeder Margaretha nog even bij de jongen zitten. Ze sprak nog enkele hartelijke woorden om hem moed te geven. Daarna zegden ze samen nog een gebed.

's Morgens lag de jongen nog steeds te slapen als een roosje. Hij was niet aan de haal gegaan met lakens en dekens, en ook niet met de potten en pannen uit de keuken. Hij was geen deugniet zoals die anderen. Hij wilde op een eerlijke manier zijn brood verdienen. Die dag ging don Bosco een plaats zoeken waar de jongen kon werken.

Zonder dat don Bosco het zelf al goed beseftte, was hij hier begonnen met zijn 'internaat'. Er kwamen stilaan meer en meer arme jongens bij. Don Bosco en zijn moeder gaven hen eten en onderdak, ze zorgden goed voor hun jongens.

Wat die avond in mei in de keuken begonnen was, groeide uit tot een groot werk voor duizenden jongeren die tot op vandaag al bij don Bosco kwamen wonen.

5

31 januari 1888. Om half vijf in de ochtend stierf te Turijn Giovanni Bosco, 73 jaar oud, opgeleefd.

Hij was een eenvoudige priester, zonder eretitels, zonder hoge kerkelijke functie. Toch haalde zijn dood de internationale pers: zijn naam was, buiten Italië, onder meer bekend in Frankrijk, Spanje, België, Oostenrijk en Argentinië.

Hij stierf in een van zijn vele huizen, een soort campus waar zo'n 800 jongens woonden: ambachtsleerlingen en studenten. De meesten van hen hadden hem slechts van verre gezien, weinigen hadden hem persoonlijk kunnen spreken. Toch was het tijdens zijn laatste dagen waarbij hij ziek in bed lag, opvallend stil geweest op de speelplaatsen, en bijna iedere jongen voelde deze dood aan alsof het over een dierbaar familielid ging.

Nog pijnlijker was dit verlies voor zijn volgelingen, de salesianen. 773 waren er toen, verspreid over 64 huizen in 6 landen. Het merendeel van hen was van jongs af door hem gevormd, allen beschouwden hem als hun vader. Zijn begrafenis werd, tegen zijn bedoeling in, een triomftocht. En toen zij daarna weer thuishkwamen, salesianen en jongens, hadden zij allen, van groot tot klein, een vreemde ervaring: langzaam maar zeker maakte hun verdriet plaats voor een gevoel van vrede, van vreugde zelfs.

Giovanni Bosco was thuisgekomen. Hij had het hun zo vaak gezegd: "Een stukje hemel maakt alles weer goed".